

1. Vězení

Zbývaly pouhé dvě hodiny do půlnoci, v lese byla děsivá tma. Ve vzduchu byla cítit bouřka. Mraky se pomalu stahovaly nad les a začínalo poprchávat. Suzanne utíkala, co jí síly stačily. Nevěděla, jestli dokáže uniknout, jestli se z tohoto děsivého pekla ještě vůbec někdy dostane. Utíkala stále dál, i když jí ostré větvičky rozdíraly kůži snad na všech místech na těle. Cítila krvavé šrámy na tvářích, na ruce i nohou. Rány ji pálily, ale bojovala o život, běžela stále dál. Věděla, že musí vydržet, jinak ji dostanou. Přemýšlela, co je s Lisou, ztratily se, když prchaly před těmi děsivými monstry. Suzanne s Lisou byly kamarádky ze střední školy, Lisa ji šla doprovodit lesní cestou, bylo už pozdě večer a rodiče Suzanne nebyli doma. U Lisy se dívaly na televizi na nějaký romantický film, a když šly potom lesní cestou, přepadly je po cestě nějaké příšery. Byli to lidé, ale zahalení v černých lyžařských kuklách. Stálo jich kolem nich šest.

Suzanne na nic nečekala, vzala nohy na ramena a na kamarádku zapomněla. Vrhla se zuřivě do lesa a začala utíkat, tři z těch monster se odpojily a vrhly se do lesa za ní. Lisa oněmělá hrůzou zůstala stát na místě, kolena se jí rozklepala a přemýšlela, co bude dál. Pomalu se k ní plížily, jako šelmy, které čekají jen na jediný pohyb, aby se mohly vrhnout na svou kořist. Lisa se ani nepohnula, měla strach.

Suzanne utíkala, jak nejrychleji dokázala, ale cítila, že jí už síly začínají opouštět. Věděla, že jsou za ní, dost blízko, cítila jejich zrychlený dech a slyšela za sebou dusot těžkých vojenských bot. Netušila, kolik se jich za ní vrhlo do lesa. Nevěděla, kolik příšer v černých kuklách ji sleduje. Cítila, jak jí srdce bije až v krku, po zádech jí stékal studený pot. Byla vyděšená, ale nehodlala se vzdát bez boje, její život byl příliš cenný, než aby se jim vzdala dobrovolně. Byla ještě mladá, nic si zatím neužila, byla jen studentkou střední školy. Chtěla jít na vysokou, už měla dokonce podanou přihlášku, ale teď začala pochybovat, že se vůbec kdy na univerzitu podívá. Síly jí docházely příliš rychle a pálení po těle, které způsobily krvavé šrámy, začínalo být nesnesitelné. Ale běžela dál, jako v transu,

ani nevěděla, kam vlastně běží, neměla cíl, chtěla jen utéct, co nejdál.

Lisa, stále ohromená hrůzou, čekala, až po ní skočí. Ani ji nenapadlo utíkat, neměla tolik odvahy jako Suzanne. Tak jako neměla ve škole odvalu vystupovat na veřejnosti, vzepřít se kantorovi, natož odpovídat na posměšky svých spolužáků. Věděla to o sobě, věděla, že se příliš bojí začít žít opravdový život. Ale netušila, že i v situaci, kdy je smrti tak blízko, nebude se moci vzepřít. Brala to jako svůj trest, trest za to, jaký život vedla. Vzpomněla si na matku, jak se asi bude tvářit, až zjistí, že její dcera zmizela. Budou ji hledat, budou vůbec chtít, aby se vrátila? Jeden z těch zakuklenců se prudce odrazil a skočil přímo na Lisu, povalil ji na zem, byl překvapen, že její tělo nekladlo žádný odpor. Po chvíli pocítila, jak se jí něco ostrého zabodlo do ramene, od paže se jí do těla rozlévalo teplo, cítila úlevu. Zavřela oči a poddala se jí, najednou jako kdyby všechny starosti a strach zmizely, cítila se neuvěřitelně volná, měla pocit, že opustila své tělo. Myslela, že umřela.

Suzanne ještě pořád utíkala, ale cítila, jak moc zpomaluje, nemohla už dál. Potřebovala se zastavit a chytit dech, ale nemohla, pořád byli za ní. Najednou jí někdo skočil na záda a povalil ji na zem. Tvrdě dopadla na kolena a potom i obličejem na zem. Cítila vlhkost a vůni trávy, která se po zimě teprve probírala. Přes hlasitý tlukot srdce a zběsilé dýchání neslyšela, jak silně šumí koruny stromů nad její hlavou. Museli být už dost hluboko v lese. Zakuklenec jí přitlačil tvář do mazlavé hlíny a zkroutil jí ruce za záda. Chtěla začít křičet, ale nemohla popadnout dech, hrudník se jí zběsile a bolestivě zvedal. Navíc věděla, že by to nemělo smysl. Ucítila bodnutí v pravé paži, začala jí těžknout víčka a po těle se rozlévalo to krásné teplo. Omdlela.

Když Suzanne otevřela oči, ležela na studené kamenné podlaze. Cítila, jak jí tepe ve šrámech, které jí způsobil zběsilý útěk lesem. Podívala se na rány na ruku, jak dlouho tu mohla

ležet? Krev už měla po celém těle zaschlou, nekrvácela. Hlava jí třeštila, ale pokusila se vstát, jedno koleno se jí podlomilo, ale nakonec se jí to podařilo. Rozhlédla se kolem sebe, byla v malé místnosti velké asi dva metry na metr, škvírami ve dveřích sem pronikalo světlo z venku. Bylo to ale světlo od lampy, nevěděla, jestli je den nebo noc. Zatočila se jí hlava, opřela se o zeď. Cítila vlhkost a studenou kamennou zeď svého vězení. Došla až ke dveřím a pokusila se je otevřít, byly těžké a železné, ale bylo zamčeno. Opřela se o ně zády a sesunula se na zem. Kolena skrčila pod bradu, opřela si o ně čelo a začala tiše plakat. Přemýšlela, jestli chytili Lisu, co když je tu taky někde zavřená jako ona. Co s nimi bude? Proč je sem zavřeli? Budou chtít od rodičů výkupné? Ona a ani Lisa přece nejsou z bohatých rodin. Z přemýšlení ji vytrhly nějaké zvuky, které doléhaly zvenku. Byly to kroky, ozýval se na kamenné podlaze dupot těžkých vojenských bot. Suzanne se odsunula ode dveří, měla pocit, že kroky míří přímo k ní. Klíč v zámku zarachotil a dveře se otevřely. Suzanne oslnilo ostré světlo lampy. Viděla jen černý stín, obrovskou postavu, která jí čapla za ruku a táhla ji pryč.

Odbila půlnoc, nad lesem a celým městem řádila bouřka. Obrovské kapky dopadaly na lesní cesty i na silnici. Ulice města byly prázdné, všichni zalezli před deštěm. Do města vedla silnice, která vycházela z lesa. Po ní šly čtyři postavy zahalené v černých nepromokavých pláštích směrem do města. Šly tiše, jako kdyby nechtěly, aby je někdo spatřil. Kolem nich po silnici projel kamion, průvan větru strhl kapuci jednomu z nich. Řidič si jich z kabiny vozu ani nevšiml, jako kdyby byli neviditelní. Pod kapucou se skrývala dívka s dlouhými blondátými vlasy. Její modré oči zářily do tmy. Když minuli hranice města, přestalo pršet. Mraky začaly pomalu ustupovat. I ti ostatní si sundali kapuce, byli to tři chlapci. Byli mladí, mohlo jim být něco málo přes dvacet. Šli mlčky, jako kdyby si neměli co říci, jako kdyby se znali tak dobře, že už nemusejí mluvit. Stačily jim jen posunky, jen chabá gesta, aby pochopili, co má ten druhý na mysli. Chlapec, který šel vedle blondýnky, měl krátké kaštanové vlasy s vyčesanou ofinou, vysoké ustupující čelo a silné

nadočnicové oblouky. Měl čokoládové oči a jeho výraz byl přísný, jako by smutný, skoro nikdy se nesmál. Úzké rty měl neustále semknuté. Když sundal plášť z ramenou, měl na sobě jen tenké tílko, ze kterého mu koukaly svalnaté opálené paže. Dlouhé tmavé džíny měl zastrčené v černých kanadách. Ti další dva si kapuce nesundali, ale podle chůze a širokých ramen pod pláští bylo poznat, že jsou to muži.

„Kam teď?“ zeptala se blondýnka.

„Do motelu,“ zavelel hluboký mužský hlas pod pláštěm.

„A kde je motel?“ zeptal se ten jediný, který byl bez kapuce.

„Šel bych pořád po hlavní, když tak se zeptáme,“ řekl ten čtvrtý a vzápětí i on odhalil zářivě odbarvené vlasy, sčesané pečlivě dozadu. Měl hnědé oči, ve tvářích hluboké dolíčky a výrazně vystouplé lícní kosti.

2. Emily

Emily Watsonová byla studentka zdejší střední školy, letos chodila už do třetího ročníku. Měla o rok staršího bratra, se kterým ale chodila do třídy. Sean byl už jako dítě velmi hyperaktivní. Když měl nastoupit do první třídy, porazilo ho auto a ležel dlouho v nemocnici. A tehdy začal i vztah mezi tátou a mámou skřípat. Nikdy se vlastně nedozvěděli přesný důvod, proč se rodiče rozešli. Netrvalo to ani rok a máma podala žádost o rozvod. Táta nechtěl překážet, vzdal to. Odstěhoval se na sever k jezerům do Erie. Sean a Emily tam jezdili jen na prázdniny, protože to bylo příliš daleko. Táta už měl navíc vlastní rodinu, mladou ženu a dceru Meg. Máma se taky znovu vdala, vzala si Michaela, žil kousek od nich, s mámou se znali už ze střední. Mezi mámou a Michaelem to vždycky jiskřilo, ale jestli on byl skutečný důvod jejich rozvodu, nevěděli. Michael byl zvláštní, máma byla šťastná, ale jako náhradní otec neuspěl. Neměl Seana a Emily příliš v lásce, ani se o ně nestaral. Nezajímaly ho jejich výsledky ve škole, ani mu nevadilo, když se courali po nocích. Máma často pracovala dlouho do noci, aby je uživila, Michael nebyl zrovna ten správný živitel rodiny. Máma pracovala v bufetu dole ve městě a Michael skoro každý večer chodil do hospody na karty. Emily trávila většinu večerů doma sama, Sean měl spousty kamarádů a chodil za holkami.

Emily vstala z postele a přešla k oknu. Venku řádila pořádná bouřka, podívala se na hodinky. Bylo jedenáct pryč. Do pokoje už šla zima, pořádně dovřela okno a přešla ke stolu, kde na stěně viselo velké zrcadlo. Prohlížela se. Dlouhé kaštanové vlasy měla příliš zakroucené, prohrábla si je a zašklebila se na sebe. Proč nemůže mít vlasy jako Sean? Sean měl dokonale černé rovné husté vlasy po mámě. Ona měla hnědé oči po tátovi, to bylo to jediné, co se jí na sobě líbilo. Měla na sobě červené pyžamo se srdíčky, chytila se za prsa a nadzvedla si je. Holky ve třídě mají větší prsa, pomyslela si. Vytáhla si triko a dívala se na své břicho. Viděla ty buřty na bocích a snažila se je stáhnout dozadu, aby nebyly vidět. To vypadalo lépe. Záviděla holkám,

kteřé v létě nosily krátká tílka, že jim bylo vidět celé břicho, to ona nemohla, neměla na to postavu. Podívala se zezadu, přitáhla si pyžamo na zadku k tělu. Velký zadek naštěstí neměla. Nakonec nad sebou mávla rukou a zalezla si zase do postele.

„Nikdy si mě nevšimne,“ zašeptala svému plyšákovu, který ležel na polštáři.

Zavřela oči a představovala si ho před sebou. James byl letošní maturant, měl dlouhé blond'até vlasy, které nosil stažené do culíku. Věčně měl na sobě upnuté džíny a dokonale vyžehlenou bílou košili, ale pokaždé jinou. Na krku se mu houpal přívěsek na zlatém řetízkú. Emily nebyla jediná, kdo po Jamesovi toužil, ale James měl děvčata jen proto, aby si mohl dělat zářezy, kterou už měl a kterou ne. Většina z nich se zatím nechala nachytat. Emily na něj myslela často, ale James si jí zatím ani nevšiml. Během přemítání o Jamesovi nakonec Emily usnula.

„Vstávej, holčičko,“ budila ji ráno máma.

„Ještě chvíli,“ prosila.

„Vstávej, musíte do školy,“ řekla mamka ostřeji.

„Už jdu,“ svolila.

„Sean má snídani i svačinu na stole. Ty ji máš v lednici. Musím už letět, abych nepřišla pozdě. Večer pro mě přijedete se Seanem?“ ptala se.

„Určitě pro tebe někdo přijede,“ slíbila Emily v polospánku.

„Dobře, tak vstávej, ať nezaspíte,“ políbila ji mamka na čelo a odešla.

Emily se vysoukala z postele, prohlédla si rozčuchané vlasy v zrcadle a šla rovnou do koupelny. Koupelnu měli s bratrem společnou, naštěstí tam ještě nebyl. Začala si česat vlasy, které měla každé ráno pořádně zacuchané, potom vzala do ruky řasenku a chtěla se namalovat. Vtom vběhl do koupelny Sean. Nechápala, kde bere po ránu tolik elánu.

„Málem jsem si vypíchla oko,“ šermovala mu před obličejem otevřenou řasenkou.

„Stejně nevím, proč se maluješ. James si tě stejně nevšimne, a pokud jo, rozbiju mu hubu,“ řekl Sean suše.

